

Arrest

nr. 160 981 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2015 werd ingediend door :

E(...) N(...), O(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Kameroen
geboren te (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt sedert 2008 in België te zijn. Zij werd inderdaad op 26.11.2008 in het bezit van een tijdelijke verblijfskaart, verlengd tot 31.10.2012, en dit in het kader van haar studies. Zij diende aldus te weten dat zij enkel in België mocht blijven in functie van haar studies en dat zij, bij de beëindiging van die studies, het land diende te verlaten. Haar A-kaart was geldig tot 31.10.2012 en betrokkene heeft nagelaten het land te verlaten. Aldus heeft zij zich bewust in illegaal verblijf genesteld. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verzoekster haalt aan sedert 2014 samen te wonen met de heer G(...), haar "adoptievader". Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat betrokkene aanhaalt dat er een procedure tot adoptie is opgestart. Doch heden worden er geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de adoptie werd ingewilligd. Aldus kan de heer G(...) niet beschouwd worden als haar "adoptievader". Hoe dan ook, een tijdelijke scheiding met heer G(...) verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

In het kader van deze adoptieprocedure kan betrokkene zich verder laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Bovendien kan zij, indien zij persoonlijk aanwezig dient te zijn, naar België komen in het bezit van een visum kort verblijf.

Wat de elementen van integratie, de kennis van Nederlands en Frans, haar werkbereidheid, haar duurzame lokale verankering en haar sociaal netwerk in België betreft, deze behoren tot de gegrondheid en kunnen in deze fase niet behandeld worden. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De overige elementen (verwijzing naar art 8 EVRM, integratie, Franse en Nederlandse kennis, sociaal netwerk, werkbereidheid, geen gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“8.1. De verzoekende partij wenst tegen de bestreden beslissing beroep aan te tekenen, nu zij niet akkoord kan gaan met de gegeven motivering. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29/07/1991 legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze in feite en in rechte te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom met elk van de opgeworpen elementen geen rekening wordt gehouden. De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

8.2. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België. Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk als grens. Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69). De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van ‘buitengewone omstandigheden’: “Inzake de vaststelling van een ‘prangende humanitaire situatie’ geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State.” (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 10) De Raad van State omschrijft ‘buitengewone omstandigheden’ als “omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst” (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 11).

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende: “Verzoekster verblijft in België sinds 2008. Zij is naar België gekomen om te studeren. Om haar verblijf in België aan te tonen verwijst zij naar de documenten in haar administratief dossier en naar deze in bijlage aan het verzoekschrift. Sedert november 2014 is verzoekster gaan samen wonen bij haar adoptievader de heer F(...) G(...), geboren te (...) op (...), met woonst te (...). Er is momenteel een procedure hangende bij de familierecht tot adoptie van verzoekster door de heer F(...) G(...). Voor deze procedure is het noodzakelijk dat zij tijdelijk in België kan verblijven, totdat de rechtbank uitspraak zal hebben gedaan over de adoptie. Verzoekster doet de nodige inspanningen om zich te integreren en spreekt prefect Frans en zeer goed Nederlands. Zij volgde hiervoor Nederlandse lessen. Verzoekster is werkbereid. Sinds 2008 is België voor verzoekster het centrum van haar affectieve en sociale leven aangezien haar sociaal netwerk in België woont, met de Belgische nationaliteit of met een geldige verblijfsvergunning. Er is in dit geval zeker sprake van een duurzaam, lokale verankering in België. Verzoekster heeft dan ook bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoekster zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoekster dat zij in België heeft uitgebouwd. Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoekster kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar haar thuisland.”

Verzoekster meent dat de verregaande integratie van verzoekster wel degelijk in aanmerking moest worden genomen om in combinatie met alle overige elementen te besluiten dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen. Sinds vele jaren is België voor verzoekster het centrum van haar affectieve en sociale leven. Er is sprake van een duurzaam, lokale verankering van verzoekster in België. Verzoekster heeft dan ook bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoekster zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoekster dat zij in België heeft uitgebouwd. Van verzoekster kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar haar thuisland.

Het feit dat verzoekster reeds jaren een sterke band heeft met België, en verblijft op het Belgische grondgebied, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij zou lijden indien zij van het grondgebied zou worden verwijderd. Artikel 9bis bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

” Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk handelt door te stellen dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en zij schendt hierdoor voormelde bepaling. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat verzoekster geen buitengewone elementen zou kunnen laten gelden nu haar langdurig verblijf in België niet in aanmerking zou kunnen worden genomen omdat dit een illegaal langdurig verblijf zou zijn. Enerzijds is het langdurig verblijf van verzoekster niet steeds illegaal geweest, en anderzijds staat een illegaal langdurig verblijf niet in de weg om in aanmerking te komen als element dat een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Het is niet omdat verzoekster illegaal in het land verblijft, dat het langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan. Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Verzoekster heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening houdt met de elementen van integratie van verzoekster die werden opgeworpen voor de beoordeling van bijzondere omstandigheden. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

8.3. Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van haar situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden: elementen van integratie, de kennis van Nederlands en Frans, haar werkbereidheid, haar duurzame lokale verankering en haar sociaal netwerk in België. Het is niet omdat de elementen van integratie tevens in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het gegrontheid dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen als een bijzondere omstandigheid. Eenvoudigweg vaststellen dat deze geen bijzondere omstandigheid kunnen uitmaken omdat deze tevens bij de gegrontheid kunnen worden beoordeeld, is geen zorgvuldige behandeling van haar regularisatieverzoek. Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

8.4. Dat tevens artikel 8 EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Dat het geenszins aangetoond is dat de bestreden beslissing of dat de verwijdering van verzoekster, die sedert geruime tijd in België verblijft en in afwachting is van een beslissing van de rechtbank omtrent de adoptie door haar adoptievader, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster van aard is om haar privé- en gezinsleven zeer ernstig aan te tasten. Dat er sprake is van een familieband tussen verzoekster en haar adoptievader. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij

een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoekster in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoekster niets meer verloren heeft in haar land van herkomst. Verzoekster heeft ook een blanco strafblad. Door het voor verzoekster onmogelijk te maken om de hangende adoptieprocedure in België verder te zetten, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven. Ook een tijdelijke scheiding zou problematisch zijn nu de aanwezigheid van verzoekster in het Rijk in het kader van deze procedure noodzakelijk is gelet op het onderzoek van de rechtbank en het openbaar ministerie. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

8.5. Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 8 EVRM schendt. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2. 2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2. 3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2. 4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op een deugdzame wijze kon oordelen dat de verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partij in wezen alle elementen die zij aanhaalde in haar aanvraag herhaalt. Deze elementen werden stuk voor stuk beantwoord in de bestreden beslissing, zodat het haar toekomt deze motieven met concrete argumenten als onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te laten bestempelen.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de elementen van haar integratie, haar kennis van het Nederlands en het Frans, haar werkbereidheid, haar duurzame lokale verankering en haar sociaal netwerk in België. Het is niet omdat deze elementen kunnen worden betrokken bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, dat ze geen bijzondere omstandigheid zouden kunnen uitmaken, zo stelt zij.

In de bestreden beslissing valt te lezen dat de hiervoor opgesomde elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze (ontvankelijkheids)fase niet kunnen worden behandeld, maar het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Dat deze elementen niet zouden zijn betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat de verwerende partij hier onwettig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld, of niet afdoende zou hebben gemotiveerd in het licht van de vereisten van de formele motiveringsplicht. Immers, de Raad van State stelde in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. De verzoekende partij, door de elementen waarop zij zich steunt louter te hernemen, toont geenszins aan dat daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. In die zin is het motief aangaande het niet aannemen van het beweerde langdurig verblijf om reden dat verzoekster zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld een overtollig motief, met betrekking tot hetwelk zij geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dan ook dat de verwerende partij in de bestreden beslissing genoegzaam kon oordelen dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en dat de elementen van verankering, de kennis van Nederlands en Frans, de werkbereidheid, de duurzame lokale verankering en het sociaal netwerk in België behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet worden behandeld in de fase van de ontvankelijkheid. Zij moest daarover dan ook niet verder motiveren dan zij heeft gedaan.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en de verwijzing van de verzoekende partij naar de band met haar adoptievader en het gezins- en privéleven die zij in België zou hebben opgebouwd en die zij beschermenswaardig acht in de zin van de voormelde bepaling, en naar de hangende adoptieprocedure, en naar het feit dat er sprake is van een onevenredige inmenging, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij daarover in de bestreden beslissing het volgende heeft gemotiveerd:

“Verzoekster haalt aan sedert 2014 samen te wonen met de heer G(...), haar "adoptievader". Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat betrokkene aanhaalt dat er een procedure tot adoptie is opgestart. Doch heden worden er geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de adoptie werd ingewilligd. Aldus kan de heer G(...) niet beschouwd worden als haar "adoptievader". Hoe dan ook, een tijdelijke scheiding met heer G(...) verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

In het kader van deze adoptieprocedure kan betrokkene zich verder laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Bovendien kan zij, indien zij persoonlijk aanwezig dient te zijn, naar België komen in het bezit van een visum kort verblijf.”

De verzoekende partij stelt, concreet, dat zij in haar land van herkomst niets meer verloren heeft, dat zij een blanco strafblad heeft, dat het haar onmogelijk wordt gemaakt om de hangende adoptieprocedure in België voort te zetten en dat ook een tijdelijke scheiding problematisch zou zijn nu haar aanwezigheid op het grondgebied noodzakelijk is gelet op het onderzoek van de rechtbank en het openbaar ministerie.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. De Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt waarin op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden werden betrokken. Indien dit het geval is, kan de Raad voorts enkel nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De verzoekende partij gaat in haar uiteenzetting, die zich concreet volledig toespitst op haar adoptieprocedure en de band met haar "adoptievader", volledig voorbij aan het feit dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat zij zich in het kader van de adoptieprocedure kan laten vertegenwoordigen door een raadsman en dat zij, indien zij persoonlijk aanwezig dient te zijn, zij naar België kan komen in het bezit van een visum kort verblijf. Zij stelt daar geen enkel concreet argument tegenover. Wat betreft haar band met haar 'adoptievader' heeft de verwerende partij geoordeeld dat deze band nog niet vaststaat, en dat hoe dan ook een tijdelijke scheiding de verzoekende partij niet verhindert om haar aanvraag in te dienen in haar land van herkomst. Met de loutere bewering dat zij "niets verloren heeft in haar land van herkomst" en het feit dat zij een blanco strafblad heeft, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft gemaakt niet zorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de stukken van het dossier of met artikel 8 van het EVRM zou zijn.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is. Er is niet aangetoond dat de verwerende partij op een niet deugdzame wijze zou hebben geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien.
door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS